

- i lønklasse A2, og hvis sammensætning og kompetence ansættelsesmyndigheden frit kan fastsætte.
2. Ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn ved afgørelser om forfremmelse, og Retten kan udelukkende efterprøve, om ansættelsesmyndigheden har begået en åbenbar fejl ved skønsudøvelsen eller har benyttet beføjelsen til et andet formål end det, hvortil beføjelsen er overladt den.
3. Selv om ansættelsesmyndigheden i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, er forpligtet til at begrunde en afvisning af en klage over en forfremmelse, er den ikke forpligtet til at give forbigående ansøgere nogen redegørelse for den sammenlignende vurdering, den har anlagt af dem og den til forfremmelse udvalgte ansøger. Ansættelsesmyndigheden kan begrænse sig til at give en kortfattet begrundelse vedrørende spørgsmålet, om de retlige betingelser, vedtægten stiller for en forfremmelses lovlighed, er opfyldt.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
25. februar 1992 *

I sag T-11/91,

Bernhard Schloh, tjenestemand ved Rådet for De Europæiske Fællesskaber, boende i Tervuren (Belgien), ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved barrister Philip Bentley, Lincoln's Inn, advokatfirmaet Stanbrook and Hooper, Bruxelles, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos vicedirektør Xavier Herlin, Den Europæiske Inve-

* Processprog: fransk.

steringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Rådets generalsekretærs afgørelser om udnævnelse af R. B. til direktør i Den Juridiske Tjeneste og om afslag på sagsøgerens ansøgning til denne stilling samt afvisningen af sagsøgerens klage over dette afslag,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne D. Barrington og H. Kirschner,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 5. december 1991,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, der er født i 1929, tiltrådte ved Rådets Generalsekretariat den 12. maj 1964. Han varetager opgaver som juridisk konsulent i Rådets Juridiske Tjeneste. Siden den 1. oktober 1973 har han været indplaceret i lønklasse A3.
- 2 Den 28. juni 1989 offentliggjorde Rådet en meddelelse om en ledig stilling i lønklasse A2 i Den Juridiske Tjeneste, som skulle besættes ved forflyttelse. Da meddelelsen ikke førte til noget resultat, blev tjenestemændene ved Rådets Generalse-

kretariat ved en personalemeddelelse, der havde nr. 4/90 og var dateret den 11. januar 1990, underrettet om, at denne stilling kunne besættes ved forfremmelse.

- 3 Sagsøgeren indgav ansøgning den 21. januar 1990. Der indkom ligeledes ansøgninger fra syv andre tjenestemænd i lønklasse A3 ved Rådets Generalsekretariat.
- 4 Den 3. april 1990 havde sagsøgeren en samtale med Rådets generalsekretær, der fungerer som ansættelsesmyndighed (herefter benævnt »ansættelsesmyndigheden«), når der er tale om udnævnelse af tjenestemænd i lønklasse A2. Ved skrivelse af 21. maj 1990 underrettede generalsekretæren sagsøgeren om, at hans ansøgning ikke havde »kunnet imødekommes«, og at ansættelsesmyndighedens valg »var faldet på en anden ansøger«.
- 5 Vedkommende anden ansøger var R. B., der er født i 1936, og som indtrådte i Rådets Generalsekretariat i 1964 og var blevet oprykket i lønklasse A3 i 1979. R. B., der i lighed med sagsøgeren er tysk statsborger, havde sidst været placeret i Generaldirektoratet for Forbindelser med Tredjelande ved Rådets Generalsekretariat.
- 6 Den 17. august 1990 indbragte sagsøgeren en klage i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), hvori han gjorde gældende, at de afgørelser, der var truffet ved skrivelse af 21. maj 1990 fra Rådets generalsekretær, var blevet truffet under tilsidesættelse af gældende regler.
- 7 Han beklagede sig for det første over, at hans fortjenester, dels inden for rammerne af hans virke i Bruxelles og dels som befuldmægtiget for Rådet i sager for Domstolen, ikke var blevet taget i betragtning.

8 Yderligere hævdede han, at Rådets generalsekretær, Ersbøll, ikke behandlede ham objektivt. Han gjorde gældende, at Ersbøll i adskillige tilfælde, hvori han havde været involveret, ikke havde respekteret »hverken gældende retsregler eller Domstolen«, og at den anfægtede afgørelse var et »udslag af denne holdning« hos Ersbøll over for ham. Til støtte for denne erklæring anførte sagsøgeren tre indicier:

— I juli 1988 havde Ersbøll udnævnt lederen af sit kontor til tjenestemand i lønklasse A2 uden forinden at have forelagt sagen for Mobilitetsudvalget, hvoraf sagsøgeren var medlem på daværende tidspunkt. Trods en skriftlig henvendelse fra dette udvalg til generalsekretæren havde denne fastholdt sin afgørelse i første omgang, hvilket havde bevirket, at sagsøgeren ikke havde andet valg end at udtræde af udvalget. En måned senere havde generalsekretæren efter at have anmodet om og modtaget en udtalelse fra Den Juridiske Tjeneste ophævet sin afgørelse, og sagsøgeren havde på ny indtaget sin plads i udvalget.

— I slutningen af 1989 havde Ersbøll under forskellige påskud nægtet at modtage sagsøgeren til en samtale vedrørende dennes forfremmelse.

— Ersbøll havde uretmæssigt forhalet opfyldelsen af Domstolens dom af 30. juni 1983 (sag 85/82, Schloh mod Rådet, Sml. s. 2105, på s. 2131), hvorved sagsøgeren havde opnået annullation af udnævnelsen af en tjenestemand i lønklasse A2 (direktøren for budgettet og vedtægten) med den begrundelse, at den pågældende stilling i strid med vedtægtens artikel 27, stk. 3, var blevet forbeholdt en borger fra en bestemt medlemsstat. Efter Domstolens afsigelse af dommen var den person, der var blevet udnævnt, forblevet i Rådets tjeneste som midlertidigt ansat i lønklasse A2 indtil september 1984. Den pågældende stilling var først blevet besat ved udnævnelse af en fast tjenestemand fra den 1. september 1984. Ifølge sagsøgeren beviser kronologien i denne redegørelse, at Ersbøll ikke havde efterkommet ovennævnte dom.

9 Sagsøgeren tilføjede endvidere, at det på hans fødeegn (Hamburg) blev betragtet som uanstændigt (»nicht anständig«) gentagne gange at lade en ansat arbejde og procedere for Domstolen uden at anerkende værdien af hans arbejde.

- 10 Klagen blev forkastet ved en skrivelse, som Rådets generalsekretær tilstillede sagsøgeren den 14. november 1990. Skrivelsen var sålydende:

»Deres ovennævnte klage over de afgørelser, der indeholdes i min skrivelse af 21. maj 1990 vedrørende udnævnelse af en direktør ved Rådets Juridiske Tjeneste, har været genstand for en grundig undersøgelse.

Som resultat af denne undersøgelse skal jeg meddele Dem følgende:

I medfør af vedtægtens artikel 45 sker forfremmelse efter ansættelsesmyndighedens afgørelse, og den foregår udelukkende ved udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse, og efter sammenligning af deres fortjenester og de udtalelser, der afgives om dem.

I den forbindelse tillader jeg mig at præcisere, at ansættelsesmyndigheden ved vurderingen af de fortjenester og bedømmelser, der skal tages i betragtning ved forfremmelsen, har et vidt skøn, som i øvrigt udtrykkeligt er anerkendt i fast praksis ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, og jeg skal bekræfte, at ansættelsesmyndigheden i forfremmelsessager nøje overholder forskrifterne i vedtægtens artikel 45.

I betragtning af det ovenfor anførte beklager jeg ikke at kunne tage Deres klage af 17. august 1990 til følge.«

Retsforhandlinger

- 11 På denne baggrund har sagsøgeren den 15. februar 1991 anlagt nærværende sag. Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt.

- 12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Efter Rettens anmodning har sagsøgte fremlagt akterne vedrørende proceduren ved besættelsen af den pågældende stilling samt akterne vedrørende sagsøgeren og den udvalgte ansøger.
- 13 Sagsakterne vedrørende proceduren ved besættelsen af stillingen indeholdt bl.a. en notits af 23. maj 1990 fra generalsekretæren til indlæggelse i sagsmappen ved Direktoratet for Personale og Administration med en beskrivelse af den procedure, der var fulgt af ansættelsesmyndigheden. Ifølge notitsen havde generalsekretæren udpeget et Bedømmelsesudvalg bestående af tre personer, nemlig generaldirektøren for Den Juridiske Tjeneste, direktøren for personale og administration og en rådgiver fra sit eget kontor. Generalsekretæren fremhævede, at han efter at have hørt dette udvalgs mundtlige beretning havde haft samtaler med hver enkelt ansøger. Under samtalerne havde han spurgt hver enkelt ansøger, om han havde oplysninger at føje til dem, han allerede havde givet under sin forudgående samtale med generaldirektøren for Den Juridiske Tjeneste. I notitsen understregede generalsekretæren endvidere, at »en af de helt nødvendige betingelser (set fra ansættelsesmyndighedens og generaldirektøren for Den Juridiske Tjenestes synspunkt) var, at han skulle kunne lede en gruppe jurister, bortset fra at han naturligvis skulle have de nødvendige juridiske kvalifikationer«. Notitsen var bilagt korte referater af de samtaler, generalsekretæren havde haft med ansøgerne, herunder den samtale, han havde haft med sagsøgeren den 3. april 1990. Genparten af disse sagsakter er blevet tilstillet sagsøgeren.
- 14 Hvad angår akterne vedrørende R. B. er kun den sidste bedømmelse af ham fremlagt som bilag i sagen. Sagsøgerens repræsentant har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med dette dokument på Rettens Justitskontor.
- 15 Den mundtlige forhandling fandt sted den 5. december 1991. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten. Sagsøgtes repræsentant besvarede bl.a. forskellige spørgsmål, der tidligere var blevet stillet ham af Retten, og som vedrørte de af ham fremlagte dokumenter. Afdelingsformanden erklærede den mundtlige forhandling afsluttet ved retsmødets slutning.

16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— De af Rådets generalsekretær truffne afgørelser vedrørende udnævnelse af R. B. til direktør for Den Juridiske Tjeneste og afslag på sagsøgerens ansøgning til denne stilling — hvilke afgørelser blev meddelt ved generalsekretærens skrivelse af 21. maj 1990 — samt afvisningen af sagsøgerens klage, hvilken afgørelse blev meddelt ham ved notits af 14. november 1990 fra generalsekretæren, annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, for så vidt disse ikke betales af Rådet i medfør af *artikel 70 i Domstolens procesreglement*.

Realiteten

18 Under den skriftlige forhandling har sagsøgeren sammenfattet sine klagepunkter vedrørende de anfægtede afgørelser under ét anbringende. Retten finder imidlertid, at der er grund til at opdele dette i tre anbringender, nemlig for det første påstået tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, og almindelige retsgrundsætninger, bl.a. grundsætningen om lighed og fordelende retfærdighed, for det andet tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1, og for det tredje magtfordrejning. Yderligere skal bemærkes, at sagsøgeren under den mundtlige forhandling har fremført et fjerde anbringende, nemlig utilstrækkelig begrundelse af afgørelsen om afvisning af hans klage.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, og almindelige retsgrundsætninger

- 19 Skønt sagsøgeren udtrykkeligt i stævningen gør gældende, at vedtægtens artikel 5, stk. 3, og almindelige retsgrundsætninger er blevet tilsidesat, har han ikke anført nogen særlig argumentation for dette anbringende.
- 20 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, har Rådet gjort gældende, at sagsøgerens og B.'s ansøgninger er blevet gennemgået efter samme regler, og at sagsøgeren ikke har forklaret, hvorledes hans oplysninger under sagen kan vise det modsatte. Hvad angår grundsætningerne om lighed og fordelende retfærdighed finder sagsøgte, at de har givet sig udslag i artikel 5, stk. 3, og artikel 45, stk. 1, og at deres rækkevidde i den foreliggende sag ikke går ud over disse bestemmelser. I duplikken har sagsøgte bemærket, at sagsøgeren ikke i replikken er kommet tilbage til sit klagepunkt om tilsidesættelse af disse grundsætninger, og drager heraf den konklusion, at sagsøgeren har frafaldet punktet.
- 21 Da sagsøgeren ikke til støtte for anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, og almindelige retsgrundsætninger har anført noget, der gør det muligt at vurdere rigtigheden af det, kan anbringendet ikke lægges til grund.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1

- 22 For så vidt angår spørgsmålet om tilsidesættelse af artikel 45, stk. 1, anerkender sagsøgeren vel som udgangspunkt, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn, men fremhæver, at det skal udøves helt objektivt. Han finder ikke at være blevet behandlet objektivt. Til støtte for dette udsagn henviser han til den kritik, han har fremført i sin klage, bl.a. vedrørende udnævnelsen af lederen af generalsekretærens kontor i en stilling i lønklasse A2 i 1988 og hans egne forgæves forsøg på at få et møde med generalsekretæren i slutningen af 1989 med henblik på en drøftelse af sin forfremmelse.

- 23 For det andet gør sagsøgeren gældende, at hans fortjenester ikke er blevet anerkendt, da den anfægtede afgørelse blev truffet. For så vidt angår det arbejde, som sagsøgeren har udført i Bruxelles, henviser han til sin personlige aktmappe og de hertil hørende bedømmelser og kommentarer.
- 24 For så vidt angår sagsøgerens virke som befuldmægtiget for Rådet under sager for Domstolen kritiserer han generalsekretæren for at behandle det som »betydningsløst«. Sagsøgeren gør gældende, at han har repræsenteret Rådet ved Domstolen i mindst 30 sager, procederet på fem processprog og i de mest forskelligartede sager. Disse aktiviteter, som han har udøvet i femten år, er aldrig blevet påskønnet og endda til tider ej heller omtalt i bedømmelserne af ham. I denne sammenhæng henviser sagsøgeren ligeledes til, at han, selv om han har fået tilladelse til at afholde visse kurser ved universiteterne i Bruxelles og Saarbrücken, kun én gang har fået orlov med løn for at undervise i fællesskabsret i USA og har måttet bruge sine normale ferier til undervisningsophold derovre. Han bemærker ligeledes, at han aldrig har deltaget i FIDE's kongresser, selv om en eller flere direktører eller generaldirektører ved Rådet altid er til stede ved disse. Efter sagsøgerens opfattelse har den »manglende påskønnelse« af hans virke ved Domstolen, som han betragter som grænsende til »foragt for Domstolen«, ligeledes givet sig udslag i den forsinkede opfyldelse af Domstolens ovennævnte dom af 30. juni 1983 i sagen Schloh mod Rådet, som han allerede havde ført.
- 25 I replikken har sagsøgeren tilføjet, at Rådet selv har bevist, at dets generalsekretær behandler hans virke for Domstolen som »betydningsløst«, idet sagsøgte i svarskriftet har anført, at en stilling i lønklasse A2 »ikke nødvendigvis og udelukkende kræver en særlig teknisk uddannelse, men tillige og ikke mindst evne til at lede og koordinere samt opnå kontakter på meget højt niveau...«. Sagsøgeren finder det uberettiget at betegne det virke, der udfoldes af institutionernes befuldmægtigede for Domstolen, som »alene krævende en særlig teknisk uddannelse«.
- 26 For det tredje gør sagsøgeren gældende, at der ikke er foretaget nogen sammenlignende undersøgelse i medfør af forskrifterne i vedtægtens artikel 45, stk. 1. Til støtte for dette anbringende henviser sagsøgeren i replikken til omstændighederne i

forbindelse med R. B.'s udnævnelse til den pågældende stilling. Efter sagsøgerens opfattelse er R. B. i realiteten kun blevet overflyttet til Den Juridiske Tjeneste under medtagelse af sit sagsområde fra Generaldirektoratet for Forbindelserne med Tredjelande, og i forbindelse med denne overflytning er der sket en opnormering af stillingen, altså en forfremmelse af R. B. Efter sagsøgerens opfattelse er den sammenligning af fortjenester, som påstås foretaget, uden enhver mening under disse omstændigheder, således at vedtægtens artikel 45, stk. 1, nødvendigvis må være tilsidesat. Sagsøgeren henleder opmærksomheden på, at beskaffenheden af det arbejde, der skulle udføres i den »såkaldt ledige« stilling, ikke var angivet i meddelelsen om denne.

- 27 Under den skriftlige forhandling har sagsøgeren yderligere gjort gældende, at sagsøgte ikke havde fremlagt dokument vedrørende nogen sammenligning af fortjenester. I retsmødet gjorde han gældende, at de dokumenter, som er fremlagt af Rådet på Rettens anmodning, beviser, at en sådan sammenligning ikke har fundet sted. Han understreger, at tilbuddet om at fremlægge hans egne og R. B.'s sagsakter ikke er tilstrækkeligt som bevis for, at en sådan sammenligning har fundet sted. Hvad angår ovennævnte notits af 23. maj 1990 fra generalsekretæren har han bemærket, at den ligger efter den anfægtede udnævnelse, og at den først er blevet fremlagt efter afslutningen af den skriftlige forhandling i denne sag. Han har yderligere gjort gældende, at han aldrig på daværende tidspunkt har hørt tale om nedsættelse af et Bedømmelsesudvalg, og at ansøgerne ikke er blevet hørt af dette, selv om de pågældende under proceduren for besættelse af en anden stilling allerede ved nedsættelsen af et sådant udvalg var blevet underrettet om og hørt af dette.
- 28 Hvad angår de »lederevner«, som var nævnt i ovennævnte notits, kritiserer sagsøgeren ansættelsesmyndigheden for at have benyttet sig af et ukontrollabelt begreb. Han har gjort gældende, at R. B. i sin tidligere stilling nærmest havde med diplomatiske spørgsmål at gøre, og at han ikke har haft nogen egentlig juridisk praksis i 25 år, mens sagsøgeren selv har procederet i ca. halvtreds sager for Domstolen. Han understreger, at R. B. således »alene er en manager«, mens den tidligere generaldirektør for Den Juridiske Tjeneste, Fornasier, som kendte sagsøgeren personligt, i sine bedømmelser har bekræftet hans evne til at lede en gruppe. Sagsøgeren gør gældende, at generalsekretæren, som ikke kendte ham, ikke kan hævde det modsatte uden at begrunde dette for Retten.

- 29 I besvarelse af et spørgsmål, der er stillet af Retten, har sagsøgerens repræsentant henledt opmærksomheden på, at det ikke af Rådets svar fremgår, at akterne vedrørende de enkelte ansøgere har været forelagt Bedømmelsesudvalget og ansættelsesmyndigheden. Han har yderligere gjort gældende, at Retten ikke har de nødvendige oplysninger for at kunne bedømme, om ansættelsesmyndigheden har overholdt bestemmelserne i vedtægtens artikel 45. Han har bl.a. understreget, at Bedømmelsesudvalget ifølge notitsen af 23. maj 1990 alene har afgivet en mundtlig udtalelse, hvilket er til hinder for at udøve legalitetskontrollen. Efter sagsøgerens opfattelse burde sådanne forhold, hvorunder legalitetskontrol fra EF's domsmyndigheds side ikke er mulig, være tilstrækkelig til at begrunde annullation af den anfægtede afgørelse.
- 30 I replikken har sagsøgeren endvidere foreslået Retten at indkalde Rådets generalsekretær og sagsøgeren selv til at give personligt møde under den mundtlige forhandling. I retsmødet har han nærmere anført, at han ikke havde til hensigt at kræve Rådets generalsekretær afhørt som vidne, men at han skulle være til stede med henblik på eventuelt at besvare spørgsmål fra Retten uden aflæggelse af ed.
- 31 I besvarelse af anbringendet om tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 45, stk. 1, har Rådet gjort gældende, at de af sagsøgeren påberåbte indicier beviser, at han er en jurist, som nøje overvåger overholdelsen af gældende retsregler ved udnævnelse af tjenestemænd i Rådets Generalsekretariat, men at intet af de forhold, han påberåber sig, er udtryk for manglende objektivitet over for ham fra ansættelsesmyndighedens side.
- 32 Efter Rådets opfattelse har sagsøgeren ikke bevist, at hans fortjenester ikke er blevet taget i betragtning. Efter sagsøgtens opfattelse er de forhold, der anføres af sagsøgeren vedrørende hans virke ved universiteterne, ikke bevis for manglende anerkendelse af hans arbejde som befuldmægtiget ved Domstolen. Sagsøgte bemærker, at undervisning, som gives af en tjenestemand i hans ferie, ikke er relevant for bedømmelsen af hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd som omhandlet i vedtægtens artikel 43. Sagsøgte erindrer endvidere om, at en institution ikke har nogen pligt til at bevilge en tjenestemand tjenestefrihed af personlige årsager til at undervise.

33 I duplikken tilføjer Rådet, at det ikke havde til hensigt at nedvurdere sagsøgerens virke som dets befuldmægtigede ved Domstolen ved i svarskriftet at benytte udtrykket »alene en særlig teknisk uddannelse«. Rådet finder dog, at den bedste advokat i verden ikke nødvendigvis er den bedste ansøger til en stilling som direktør i Den Juridiske Tjeneste. Rådet understreger, at man ikke alene skal tage hensyn til en ansøgers kvalifikationer som procederende jurist, men tillige til hans evne til at lede og koordinere samt skabe kontakter på højt niveau. Rådet opfordrer Retten til at sammenligne sagsøgerens sagsakter med R. B.'s med henblik på at fastslå, om ansættelsesmyndigheden har handlet inden for rammerne af sit skøn og taget hensyn til samtlige omstændigheder, herunder sagsøgerens virke som befuldmægtiget ved Domstolen. Rådet bemærker i øvrigt, at det udviser al skyldig respekt for Domstolen og dens domme. Det tilføjer, at hvis man måtte støde på undtagelser, er dette dog ikke bevis for manglende objektivitet i forhold til sagsøgeren.

34 For så vidt angår sagsøgerens påstand om, at der ikke er foretaget nogen sammenlignende undersøgelse i medfør af vedtægtens artikel 45, stk. 1, gør Rådet gældende, at sagsøgeren har bevisbyrden på dette punkt. Det påberåber sig Domstolens dom af 11. maj 1978 (sag 34/77, Oslizlok mod Kommissionen, Sml. s. 1099, på s. 1113) som støtte for, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn i forbindelse med ansættelse i og fritagelse fra stillinger i lønklasse A1 og A2, hvilket indebærer en vid dispositionsmargen hvad angår såvel de objektive tjenstlige krav som bedømmelsen af de pågældende tjenstemænds kvalifikationer. Efter sagsøgtets opfattelse følger det af denne dom, at sagsøgeren må redegøre for, hvilke forhold der klart beviser, at ansættelsesmyndigheden ikke har foretaget nogen sammenligning af de enkelte ansøgers fortjenester og bedømmelser. Ifølge Rådet ville dette være tilfældet, f.eks. dersom oplysningerne i sagen viste, at ansættelsesmyndigheden havde været under påvirkning af en medlemsstat eller taget hensyn til den udvalgte ansøgers statsborgerforhold, som f.eks. i den første Schloh-sag (ovennævnte dom af 30.6.1983, sag 85/82). I nærværende sag er sagsøgeren og den udvalgte ansøger statsborgere i samme medlemsstat, og det er ikke gjort gældende, at nogen medlemsstat har øvet indflydelse på ansættelsesmyndighedens afgørelse. Rådet fremhæver desuden, at den udvalgte ansøgers kvalifikationer og bedømmelserne af ham i almindelighed var ekstraordinært gode.

35 I duplikken bestrider Rådet, at R. B.'s ansættelse eller arbejde er blevet overflyttet fra Generaldirektoratet for Forbindelserne med Tredjelande til Den Juridiske Tjeneste. Rådet gør gældende, at R. B. efter sin placering i Den Juridiske Tjeneste

varetager arbejdsområder, som er helt nye. For det første er han blevet pålagt opgaver i forbindelse med de to Tysklandes forening, når denne har krævet hasteforanstaltninger fra Fællesskabets side. I øjeblikket har han til opgave at bistå generaldirektøren i funktionerne som juridisk rådgiver for de to løbende regeringskonferencer om Den Økonomiske og Monetære Union og Den Politiske Union samt behandle visse retlige sider af den frie bevægelighed for personer. Efter Rådets opfattelse har dette arbejde intet at gøre med det, som tidligere blev udført af R. B. i Generaldirektoratet for Forbindelserne med Tredjelande, hvor han var beskæftiget med forbindelserne med Østeuropa og Kina, reguleringen af handelen, herunder »anti-dumping«, internationale økonomiske organisationer, nord-syd spørgsmål mv.

- 36 Rådet finder, at »der har fundet en reel udvælgelsesprøve sted med hensyn til den pågældende stilling«, idet der er blevet offentliggjort en meddelelse om den, otte ansøgere, herunder sagsøgeren, har indgivet ansøgninger, akterne vedrørende de otte ansøgere er blevet nøje gennemgået, og de otte ansøgere hver især er blevet hørt under personlige samtaler, hvorefter den ansøger, som efter ansættelsesmyndighedens bedømmelse, betragtet under ét, havde de bedste kvalifikationer, er blevet udvalgt.
- 37 Over for den kritik, som Rådet er blevet udsat for, for ikke at have fremlagt noget bilag vedrørende gennemgangen af ansøgningerne, gør det gældende, at sagsøgerens og R. B.'s personlige akter vil gøre det muligt for Retten at skønne over, hvorvidt ansættelsesmyndigheden har overskredet grænserne for sit skøn ved at finde, at R. B.'s ansøgning gjorde ham bedre skikket end sagsøgeren til at opfylde de krav, som stilledes i den ledige stilling, bl.a. under hensyntagen til de udtalelser om de to ansøgere, der var fremkommet fra deres skiftende overordnede siden deres forfremmelse til lønklasse A3.
- 38 I besvarelse af de spørgsmål, som er stillet af Retten til sagsøgte, har sidstnævntes repræsentant præciseret, at personaleadministrationen den 30. januar 1990 havde tilstillet ansættelsesmyndigheden akter vedrørende bedømmelserne af de otte ansøgere til den pågældende stilling, administrative oversigter over deres karrierer inden for institutionen og deres ansøgninger. Sagsøgte har tilføjet, at det Bedømmelsesudvalg, som er omhandlet i ovennævnte notits af 23. maj 1990, var blevet nedsat

på grundlag af en »ad hoc«-afgørelse truffet af generalsekretæren, og at udvalget havde foreslået ansættelsesmyndigheden at udnævne R. B. Både Bedømmelsesudvalget og ansættelsesmyndigheden havde fået forelagt sagsmapper for hver enkelt ansøger, der indeholdt bedømmelserne af ham.

- 39 For så vidt angår klagepunktet om, at beskaffenheden af de opgaver, som var forbundet med den ledige stilling, ikke var tilkendegivet i meddelelsen om denne, gør Rådet gældende, at den nye direktørs arbejdsopgaver endnu ikke var fastlagt ved offentliggørelsen af meddelelsen, og at denne fastlæggelse ikke, lige så lidt som tildelingen af ansvarsområderne for de ansatte i Den Juridiske Tjeneste, tilkommer ansættelsesmyndigheden, men generaldirektøren for denne tjeneste. Rådet tilføjer, at det ikke er sædvane i meddelelser om ledige stillinger i lønklasse A2 i Den Juridiske Tjeneste at angive krav om særlige kvalifikationer på et bestemt område, idet de beføjelser, som er tillagt »gruppeliderne« inden for tjenesten, kan ændres og faktisk ændres efter omstændighederne ved afgørelser truffet af generaldirektøren for tjenesten. Som støtte herfor henviser Rådet til de meddelelser om ledige stillinger, som har været offentliggjort i løbet af de sidste ti år, og som det har fremlagt sammen med duplikken.
- 40 Hvad angår sagsøgerens forslag om at indkalde generalsekretæren og sagsøgeren til personligt møde under den mundtlige forhandling gør Rådet gældende, at de af sagsøgeren angivne indicier end ikke danner grundlag for videre bevisførelse for, at vedtægtens artikel 45, stk. 1, skulle være tilsidesat, eller for magtfordrejning, og at det således ikke har noget formål at indhente vidneudsagn fra ansættelsesmyndigheden.
- 41 Med henblik på bedømmelsen af de argumenter, der er fremført af parterne, er der grund til først at fastlægge den retlige karakter af den ansættelsesprocedure, som blev benyttet af Rådet i det foreliggende tilfælde med henblik på at besætte den ledige stilling som direktør i Den Juridiske Tjeneste (lønklasse A2).
- 42 I vedtægtens artikel 29, stk. 1, hedder det, at ansættelsesmyndigheden ved besættelse af ledige stillinger i en institution først skal tage følgende i betragtning: a)

mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen, b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen og c) ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De Europæiske Fællesskabers tre institutioner og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. I stk. 2 i samme artikel hedder det, at ansættelsesmyndigheden kan anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A1 og A2 samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer.

- 43 Det fremgår af de bilag, Rådet har fremlagt, samt de erklæringer, som dets repræsentant har afgivet i retsmødet, at Rådets ansættelsesmyndighed ville besætte den ledige stilling i lønklasse A2 i Den Juridiske Tjeneste ved forfremmelse i medfør af vedtægtens artikel 45, stk. 1. Som følge heraf har vedtægtens artikel 29, stk. 2, som giver ansættelsesmyndigheden en anden mulighed for at besætte stillinger i lønklasse A2, ingen betydning for vurderingen af den anfægtede afgørelses lovlighed. Det skal derfor undersøges, om Rådets ansættelsesmyndighed har iagttaget bestemmelserne i artikel 45, stk. 1, ved beslutningen om at forfremme R. B. til den pågældende stilling.
- 44 Herved skal der først og fremmest tages stilling til sagsøgerens anbringende om, at der ikke er foretaget nogen sammenligning af ansøgernes fortjenester.
- 45 Rådet har udtalt, at generalsekretæren foretog en sådan undersøgelse. Ifølge ovennævnte notits af 23. maj 1990 har ansættelsesmyndigheden, før den traf afgørelse, indhentet udtalelse fra et Bedømmelsesudvalg, hvori bl.a. sad chefen for den berørte tjeneste, som havde haft en samtale med hver enkelt ansøger. Herefter hørte generalsekretæren personligt ansøgerne. I besvarelse af de af Retten stillede spørgsmål har repræsentanten for den sagsøgte institution ubestridt af sagsøgeren udtalt, at Bedømmelsesudvalget og ansættelsesmyndigheden havde fået forelagt bedømmelserne af ansøgerne, oversigtsblade udfærdiget af personaleadministrationen vedrørende hver enkelt ansøgers tjenesteretlige stilling og forløbet af hans karriere inden for institutionen samt ansøgningerne.

- 46 Sagsøgeren har givet udtryk for visse tvivl vedrørende ovennævnte notits af 23. maj 1990. Han har dog ikke udtrykkeligt bestridt rigtigheden af dens indhold. Selv om navnene på Bedømmelsesudvalgets medlemmer, der kunne have været ført som vidner i denne forbindelse, fremgår af notitsen, har sagsøgeren ej heller tilbudt at bevise, at denne notits og bilagene dertil ikke indeholder en korrekt beskrivelse af den fulgte procedure. Derimod har han erkendt, at han har haft de samtaler med generaldirektøren for Den Juridiske Tjeneste og ansættelsesmyndigheden, som er omtalt i notitsen. Under disse omstændigheder er sagsøgerens vage indvendinger ikke tilstrækkelige til at så tvivl om den beskrivelse, der er givet i den omtalte notits vedrørende den procedure, som blev fulgt ved besættelsen af den omtvistede stilling.
- 47 Den af ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag fulgte procedure, således som den er beskrevet i de sagsakter, der er fremlagt af Rådet, og i svarene fra dets repræsentant på Rettens spørgsmål, har imidlertid været omhyggeligt tilrettelagt med henblik på at sikre en seriøs undersøgelse af de indgivne ansøgninger. Forelæggelsen for et Bedømmelsesudvalg viser, at ansættelsesmyndigheden har bestræbt sig på først at træffe sin afgørelse efter en så bred og objektiv undersøgelse som muligt. At nedsættelse af et sådant »ad hoc«-udvalg ikke er foreskrevet i vedtægten, anfægter i øvrigt ikke lovligheden af den af ansættelsesmyndigheden fulgte procedure. Selv om beslutningerne om forfremmelse og sammenligningen af fortjenesterne som fastsat i vedtægtens artikel 45 alene er ansættelsesmyndighedens ansvar, er denne nemlig dog beføjet til ved forberedelsen af disse beslutninger at oprette et rådgivende udvalg, hvis sammensætning og kompetence ansættelsesmyndigheden frit kan fastsætte (jf. f.eks. Domstolens dom af 4.2.1987, sag 324/85, Bouteiller mod Kommissionen, Sml. s. 529, på s. 547). Det skal desuden bemærkes, at dette udvalg kunne basere den indstilling, det afgav til ansættelsesmyndigheden, på bedømmelserne af ansøgerne, hvortil det havde haft adgang, samt på resultaterne af de samtaler, som generaldirektøren for Den Juridiske Tjeneste, der selv var medlem af udvalget, havde haft med dem.
- 48 At generalsekretæren ikke blot havde fået forelagt bedømmelserne af ansøgerne, men tillige havde haft samtaler med hver enkelt af disse, viser dernæst, at ansættelsesmyndigheden sørgede for at indhente alle oplysninger af betydning om ansøgerne og dannede sig sin egen opfattelse af deres personlighed og fortjenester, hvilke kunne danne grundlag for en sammenlignende undersøgelse. Det fremgår af referatet af den samtale, som sagsøgeren havde med generalsekretæren den 3. april 1990, at sagsøgeren således fik lejlighed til at henlede ansættelsesmyndighedens opmærksomhed på sine fortjenester som tjenestemand i Rådets Juridiske Tjeneste.

- 49 Samtlige disse oplysninger bekræfter den sagsøgte institutions udtalelse om, at der blev foretaget en sammenligning af ansøgernes fortjenester.
- 50 For så vidt angår sagsøgerens klagepunkt, hvorefter sammenligning af fortjenester, der siges at have fundet sted, var uden enhver betydning, eftersom udnævnelsen af R. B. i realiteten skulle være en overflyttelse af ham tillige med hans kompetenceområde efterfulgt af en opnormering af hans arbejde og en forfremmelse af ham, findes denne antagelse at være uforenelig med afviklingen af ansættelsesproceduren, således som den fremgår af de fremlagte dokumenter og de af sagsøgte afgivne erklæringer, hvis rigtighed ikke er bestridt af sagsøgeren på grundlag af nøjagtigt angivne argumenter. Sagsøgeren har ikke anført noget som forklaring på, hvorfor ansættelsesmyndigheden skulle have indført så mange stadier i denne procedure, bl.a. ved at lade et »ad hoc«-bedømmelsesudvalg medvirke, uden at være forpligtet hertil ifølge vedtægten, dersom resultatet af denne procedure allerede havde været afgjort på forhånd. Hvad angår sagsøgerens argument om, at arbejdet i den stilling, der skulle besættes, ikke var nøjere angivet i meddelelsen om denne, er der grund til at bemærke, at den indeholdt en tilstrækkelig præcis beskrivelse af de væsentligste opgaver, som en direktør i en fællesskabsinstitutions juridiske tjeneste skal varetage, nemlig bl.a. at lede en administrativ enhed, rådgive generaldirektøren, opretholde kontakter og udføre særlige undersøgelser på højt plan. At denne beskrivelse svarer til den, som sædvanligvis gives i meddelelser om ledige stillinger som direktør i Den Juridiske Tjeneste, viser ligeledes, at dette argument må forkastes.
- 51 Hvad angår sagsøgerens subsidiære klagepunkt, hvorefter en eventuel sammenligning af ansøgernes fortjenester har været behæftet med mangler, skal der indledningsvis henvises til, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn ved afgørelser om forfremmelse, og at Retten udelukkende kan efterprøve, om ansættelsesmyndigheden har begået en åbenbar fejl ved skønsudøvelsen (jf. f.eks. Domstolens dom af 16.12.1987, sag 111/86, Delauche mod Kommissionen, Sml. s. 5345, på s. 5362).
- 52 Sagsøgeren gør i denne henseende gældende, at Bedømmelsesudvalget og ansættelsesmyndigheden ikke fik forelagt samtlige akter vedrørende hver enkelt ansøger.

I medfør af vedtægtens artikel 45, stk. 1, er de eneste akter, der skal tages i betragtning under sammenligningen, imidlertid de udtalelser, der er afgivet om tjenestemændene. Som følge heraf betyder den manglende forelæggelse af de øvrige dokumenter vedrørende hver enkelt ansøger ikke, at sammenligningen af deres fortjenester har bygget på ufuldstændigt eller utilstrækkeligt grundlag. Yderligere bygger vurderingen af hver enkelt ansøgers fortjenester på en lang række oplysninger, der ikke nødvendigvis figurerer i hver enkelt ansøgers akter.

53 For så vidt angår den påståede mangel på objektivitet hos ansættelsesmyndigheden i forhold til sagsøgeren skal det bemærkes, at de af ham påberåbte indicier særlig vedrører visse afvigende opfattelser på bl.a. juridisk plan, hvorom der tidligere har været tale, mellem sagsøgeren og ansættelsesmyndigheden, samt sagsøgerens forgæves forsøg på at få en samtale med generalsekretæren. Selv om man ikke kan udelukke, at sådanne uoverensstemmelser kan skabe en vis irritation hos en overordnet over for en underordnet tjenestemand, indebærer denne eventualitet ikke som sådan, at den overordnede ikke længere er i stand til objektivt at bedømme den pågældende tjenstemands fortjenester. De af sagsøgeren påberåbte omstændigheder udgør ikke konkrete forhold, hvorefter man kan udlede, at generalsekretæren har manglet objektivitet over for sagsøgeren. Yderligere er Bedømmelsesudvalgets medvirken under den omstridte forfremmelsesprocedure samt det forhold, at ansættelsesmyndigheden fulgte udvalgets forslag, uforenelige med den antagelse, at afslaget på sagsøgerens ansøgning er et resultat af en holdning hos ansættelsesmyndigheden mod ham.

54 Sagsøgeren klager endvidere over, at hans fortjenester, navnlig som institutionens befuldmægtigede ved Domstolen, ikke er blevet anerkendt og ikke vurderet efter fortjeneste. De indicier, han henviser til i denne sammenhæng og som vedrører dels hans videnskabelige og undervisningsmæssige virke, for hvilket Rådet ikke har ydet ham de faciliteter, han ønskede, og dels de foranstaltninger, som Rådet traf for at opfylde Domstolens dom i sag 85/82, gør det imidlertid ikke muligt at fastslå, at sagsøgerens præstationer er blevet betragtet som værende »uden betydning«. At en højtstående tjenstemands overordnede finder, at tjenestens interesser er til hinder for at indrømme ham tjenestefrihed til at udføre undervisning i udlandet, er ingenlunde uforeneligt med en meget gunstig bedømmelse af hans kompetence og arbejde. I øvrigt findes der ingen forbindelse mellem de foranstaltninger, som blev truffet af institutionen for at opfylde ovennævnte dom af 30. juni 1983 (sag

85/82), hvori sagsøgeren var part, og vurderingen af hans faglige kvalifikationer som repræsentant for institutionen. De af sagsøgeren fremførte indicier viser derfor ikke, at hans fortjenester som Rådets befuldmægtigede ved Domstolen ikke er blevet taget i betragtning ved den sammenlignende undersøgelse.

- 55 I øvrigt betyder udtrykket »særlig teknisk uddannelse« i sagsøgtets svarskrift ej heller, at sagsøgerens virke som befuldmægtiget ved Domstolen er blevet underkendt af ansættelsesmyndigheden. Det betyder snarere, at ansættelsesmyndigheden ved den sammenlignende undersøgelse har lagt større vægt på andre kvalifikationer end dem, der kræves til at repræsentere en institution for Fællesskabets domsmyndigheder, men der er grund til at bemærke, at en sådan afvejning af de krævede kvalifikationer hører under ansættelsesmyndighedens skønsmæssige beføjelser, når den foretager en sammenligning af ansøgernes fortjenester i tilfælde af forfremmelse.
- 56 Det skal endelig bemærkes, at sagsøgerens repræsentant, selv om han har haft mulighed for at gennemse den sidste bedømmelse af R. B., der er fremlagt under sagen, ikke i retsmødet har fremført noget argument, som på dette grundlag kan anfægte rigtigheden af den sammenlignende undersøgelse.
- 57 Det følger af ovenstående betragtninger, at de af sagsøgeren anførte forhold ikke er egnede til at vise, at sammenligningen af ansøgernes fortjenester har været behæftet med mangler.
- 58 Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at den anfægtede udnævnelse bør annulleres, fordi Retten ikke har fået forelagt tilstrækkelige oplysninger til at kontrollere dens lovlighed. På Rettens anmodning har Rådet imidlertid fremlagt dokumenter, som sammen med de under retsmødet afgivne svar på Rettens spørgsmål viser, at ansættelsesmyndigheden overholdt kravene i vedtægtens artikel 45, stk. 1. Sagsøgeren har ikke påberåbt sig konkrete forhold, der modsiger indholdet af disse dokumenter, eller rigtigheden af de oplysninger, som Rådets repræsentant har givet under retsmødet. I mangel af indsigelser på grundlag af nøje afgivne

forhold eller tilbud om konkrete beviser er de faktiske oplysninger, som er forelagt Retten i det foreliggende tilfælde, tilstrækkelige til, at den kan kontrollere lovligheden af den anfægtede afgørelse. Den bør således ikke annulleres af denne grund.

- 59 I øvrigt har der ej heller været grund til at tage sagsøgerens påstand om, at Rådets generalsekretær skulle tilsiges til retsmødet, til følge. Det var nemlig kun under forudsætning af, at sagsøgeren havde fremført konkrete og bestemte oplysninger, der modsagde de af den sagsøgte institution givne oplysninger, at Retten burde have foranstaltet bevisoptagelse.

Anbringendet om magtfordrejning

- 60 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådets generalsekretær senest fra 1989 eller 1990 havde besluttet sig til »aldrig at forfremme Schloh«, og at han herefter handlede i overensstemmelse hermed. Ifølge sagsøgeren er den omtvistede afgørelse som følge heraf ikke begrundet i tjenestens interesse, men i generalsekretærens beslutning om ikke at forfremme ham, fordi han havde ham i »slet erindring« på grund af de to ovennævnte sager (nemlig sagen om den senere tilbagekaldte udnævnelse af lederen af generalsekretærens kontor til tjenestemand i lønklasse A2 samt sag 85/82), hvori sagsøgeren havde været involveret, og hvori generalsekretæren havde »tabt på det juridiske felt«.
- 61 I stævningen har sagsøgeren fremhævet, at den afgørelse, hvorved hans klage afvistes, i virkeligheden bestod af to linjer og således kun indeholdt en »lidet udførlig« begrundelse. Han henviser til ovennævnte dom af 30. juni 1983, Schloh mod Rådet, idet han hævder, at dette korte svar, hvori der hverken tages stilling til hans bemærkninger om manglende respekt for gældende ret og Domstolen eller hans indvending, hvorefter ansættelsesmyndighedens adfærd kunne karakteriseres som »nicht anständig« (uanstændig), er et indicium for magtfordrejning.
- 62 Sagsøgeren beskriver herefter de omstændigheder, hvori udnævnelsen af R. B. har fundet sted, med henblik på at bevise, at denne skete for at fremme et andet for-

mål end tjenestens interesser. Han bemærker, at det, da det i juli måned 1989 kom frem, at der ikke var nogen ansøger til en forflyttelse til den stilling i lønklasse A2, som var blevet ledig i Den Juridiske Tjeneste, viste sig, at generaldirektør Fornasier havde besluttet sig til midlertidigt at reorganisere denne tjeneste i tre grupper (der hver især skulle ledes af en tjenestemand i lønklasse A2) i stedet for 4. Den af Dashwood ledede gruppe blev herefter overdraget spørgsmål vedrørende landbruget samt institutionelle anliggender. Fornasier havde besluttet, at sagsøgeren skulle beskæftige sig med landbrugsretlige spørgsmål som medlem af denne gruppe. Efter sagsøgerens opfattelse var denne løsning acceptabel som en overgangsløsning, men i strid med tjenestens interesser som varig løsning, idet arbejdsbyrden inden for disse to områder, der i de foregående 25 år aldrig havde påhvilet én enkelt gruppeleder, ville forhindre denne i at tage sig af en række større sager.

- 63 Ifølge sagsøgeren var tanken på daværende tidspunkt, at udnævnelse af en fjerde tjenestemand i lønklasse A2 skulle gøre det muligt på ny at fordele Den Juridiske Tjenestes opgaver på fire grupper, og at institutionelle og landbrugsretlige spørgsmål herefter på ny ville blive adskilt. Det skete imidlertid ikke. Kun spørgsmål om indvandring og visse andre områder blev henlagt til R. B., som hovedsagelig havde været beskæftiget med retsspørgsmål i forbindelse med Tysklands forening. Disse beføjelser svarede efter sagsøgerens opfattelse til dem, R. B. allerede havde haft, mens han endnu hørte under Generaldirektoratet for Forbindelser med Tredjelande, hvor han bl.a. havde arbejdet med østeuropæiske problemer. Sagsøgeren gør gældende, at opgaver i forbindelse med den nødvendige lovgivning som følge af Fællesskabets geografiske udvidelse ikke var blevet henlagt til Den Juridiske Tjeneste i forbindelse med den foregående udvidelse. Ligeledes havde opgaverne i forbindelse med regeringskonferencerne om Den Økonomiske og Monetære Union samt Den Politiske Union, der var henlagt til R. B., tidligere henhørt under Generaldirektoratet for Forbindelser med Tredjelande.

- 64 Ifølge sagsøgeren fremgår det af det ovenfor anførte, at generalsekretæren »benyttede sig af Tysklands forening« til at overflytte R. B. sammen med hans tidligere opgaver til Den Juridiske Tjeneste for at kunne hævde, at der ikke længere var nogen ledig stilling i lønklasse A2, og at sagsøgeren således ikke kunne forfremmes. Heraf udleder sagsøgeren, at generalsekretæren benyttede sin vidtgående beslutningskompetence til et andet formål end det, hvortil de er overladt ham, hvorfor udnævnelsen af R. B. er udtryk for magtfordrejning.

- 65 Rådet har heroverfor gjort gældende, at de af sagsøgeren anførte indicier ikke beviser, at ansættelsesmyndigheden har forfulgt et formål, der ikke var i tjenestens interesser, og at disse indicier ikke har nogen forbindelse med de spørgsmål, som Retten skal påkende.
- 66 Nærmere gør sagsøgte gældende, at det korte svar på sagsøgerens klage ikke er noget indicium for magtfordrejning. Sagsøgte understreger, at situationen i den foreliggende sag er forskellig fra situationen i sag 85/82, hvori den manglende henvisning i afvisningen af klager fra flere tjenestemænd til det særlige klagepunkt, som disse havde anført, og hvorefter den pågældende stilling i lønklasse A2 var blevet »besat uden om de sædvanlige kanaler af en luxembourgsk tjenestemand«, var blevet anset for et indicium for magtfordrejning. I den omtalte sag gjorde både sagsøgeren og en anden tjenestemand i deres klager gældende, at der forelå tilside sættelse af et retsprincip i forbindelse med den omtvistede udnævnelse, men et sådant forhold forelå ikke i sagsøgerens klage i nærværende sag
- 67 Hvad angår tjenestens interesser gør sagsøgte gældende, at sagsøgeren har fejlfortolket den interne omlægning af Den Juridiske Tjeneste, som generaldirektøren foretog i 1989. Rådet fremhæver, at denne afgørelse blev truffet af generaldirektøren inden for de normale rammer for udøvelsen af hans ledelsesbeføjelser og ikke af Rådets ansættelsesmyndighed. Sagsøgte henviser til, at spørgsmålet om Tysklands forening ikke var på dagsordenen i juli 1989, hvor beslutningen om at omlægge Den Juridiske Tjeneste blev truffet. Under ansættelsesproceduren blev Tysklands forening en mulighed, og spørgsmålene i forbindelse med Den Økonomiske og Monetære Union såvel som Den Politiske Union voksede i omfang. Efter udnævnelsen af R. B. fandt generaldirektøren det derfor hensigtsmæssigt at danne en mindre gruppe, der skulle følge disse i retlig henseende særdeles vigtige og ømtålelige spørgsmål i nært samarbejde med ham.
- 68 Efter Rådets opfattelse fejlfortolker sagsøgeren de faktiske omstændigheder, når han påstår, at ansættelsesmyndigheden i juli 1989 nedsatte antallet af grupper i Den Juridiske Tjeneste fra fire til tre med henblik på senere at oprette en gruppe, der skulle tage sig af den nødvendige lovgivning som følge af Fællesskabets geo-

grafiske udvidelse, en opgave, hvortil sagsøgeren ikke havde haft de fornødne erfaringer.

- 69 I duplikken har Rådet tilbudt at forelægge Retten skrivelser udfærdiget af R. B. som bevis for, at han faktisk har fået pålagt et juridisk arbejde, som ikke var blevet pålagt ham, dersom han var forblevet inden for sin tidligere tjenestegren.
- 70 Med henblik på at afgøre, om dette anbringende om magtfordrejning er berettiget, må det undersøges, om ansættelsesmyndigheden har benyttet sine skønsmæssige beføjelser ved sammenligningen af ansøgerne om forfremmelsen til et andet formål end det, hvortil beføjelsen er overladt den, nemlig med henblik på at besætte den ledige stilling ved udnævnelse af den ansøger, der var bedst kvalificeret til at udføre de med denne forbundne opgaver.
- 71 Ifølge sagsøgeren var ansættelsesmyndighedens virkelige hensigt at hindre ansøgeren i at blive forfremmet til lønklasse A2. Den række indicier, som sagsøgeren har fremført til støtte for denne antagelse, består for det første af forhold, der viser, at der har været tale om meningsforskelle på retligt plan mellem sagsøgeren og generalsekretæren i visse tilfælde, som endte med, at sagsøgerens synspunkter blev fortrukket. Selv om man ikke kan udelukke, at sådanne forhold kan skabe en vis irritation hos en overordnet over for en underordnet tjenestemand, er denne mulighed ikke i sig selv tilstrækkelig som bevis for, at generalsekretæren i det foreliggende tilfælde har ladet sig bevæge af personlig modvilje mod sagsøgeren og således set sig foranlediget til at træffe en afgørelse, der stred mod tjenestens interesser og blev truffet under tilsidesættelse af gældende retsregler. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremført noget konkret udslag af, at generalsekretæren skulle være forudindtaget imod ham, hvoraf man skulle kunne udlede, at den omtvistede afgørelse var truffet med det formål at hindre sagsøgerens forfremmelse.
- 72 Hvad dernæst angår det korte svar på sagsøgerens klage er der grund til at bemærke, at der ikke findes nogen almindelig regel, hvorefter et kortfattet svar på eller endog undladelse af at besvare en klage skal betragtes som et indicium for ulovlighed.

- 73 For det første fremgår det dels af vedtægtens artikel 90, stk. 2, at ansættelsesmyndigheden lovligt kan afholde sig fra at besvare en klage. For det andet gælder det, at selv om ansættelsesmyndigheden i medfør af artikel 90, stk. 2, er forpligtet til at begrunde en afvisning af en klage over en forfremmelse (jf. f.eks. Domstolens dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, og af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225), er den ikke forpligtet til at give forbigåede ansøgere nogen redegørelse for den sammenlignende vurdering, den har anlagt af dem og den til forfremmelse udvalgte ansøger. Ansættelsesmyndigheden kan begrænse sig til at give en begrundelse vedrørende spørgsmålet, om de retlige betingelser, vedtægten stiller for forfremmelsens lovlighed, er opfyldt (jf. Domstolens ovennævnte dom af 30.10.1974, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, og med hensyn til begrundelsen for en afgørelse truffet i medfør af vedtægtens artikel 50, Domstolens ovennævnte dom af 11.5.1978, Oslizlok mod Kommissionen, Sml. s. 1099, på s. 1113).
- 74 I sin ovennævnte skrivelse af 14. november 1990, hvorved sagsøgerens klage blev afvist, henviser Rådets generalsekretær — efter at have bekræftet, at klagen har været genstand for en indgående undersøgelse — til bestemmelserne i vedtægtens artikel 45, stk. 1. Efter dernæst at have understreget ansættelsesmyndighedens vide skøn ved forfremmelser erklærede generalsekretæren, at han havde holdt sig nøje til forskrifterne i vedtægtens artikel 45. Han byggede på disse almindelige betragtninger, da han konkluderede, at han ikke kunne tage sagsøgerens klage til følge.
- 75 Skrivelsen indeholder således intet vedrørende de konkrete omstændigheder, der under denne sag har begrundet afvisningen af klagen. Det fremgår imidlertid klart af sagen, at ansættelsesmyndigheden hævder at have foretaget en sammenligning af ansøgernes fortjenester og bedømmelserne af dem. Underforstået, men dog utvetydigt, fremgår det ligeledes af denne skrivelse, at sammenligningen har ført til udvælgelse af en anden ansøger end sagsøgeren.
- 76 Det må herefter fastslås, at den i skrivelsen af 14. november 1990 indeholdte begrundelse trods sin kortfattede karakter opfylder kravet i vedtægtens artikel 90, stk. 2. Som følge heraf kan begrundelsens kortfattede karakter ikke betragtes som et indicium for magtfordrejning.

- 77 At en anden vurdering er blevet anlagt i ovennævnte sag 85/82, forklares ved dennes særlige omstændigheder, hvori den sagsøgte institution havde forholdt sig tavs vedrørende konkrete, særlige og fuldstændige forhold vedrørende den pågældende ulovlighed (jf. ovennævnte dom af 30.6.1983, Schloh mod Rådet, Sml. s. 2105, på s. 2129 ff). I den foreliggende sag er der derimod tale om undladelse af et specifikt svar på værdidomme, der er fældet af sagsøgeren over ansættelsesmyndighedens adfærd. At ansættelsesmyndigheden har afholdt sig fra at kommentere disse værdidomme i sit svar på klagen, kan derfor ikke tages som et indicium for magtfordrejning.
- 78 Omstændighederne ved omlægningen af Den Juridiske Tjeneste, i første omgang for at råde bod på mangelen på en fjerde direktør og dernæst med henblik på nye opgaver for denne tjeneste, giver ej heller anledning til at antage, at denne omfordeling af opgaverne har fundet sted, ikke i tjenestens interesse, men for at berøve sagsøgeren mulighed for forfremmelse. Den første omlægning til tre grupper forklares ved forfremmelsen af en tidligere direktør og bevirker ikke nogen forskelsbehandling i forhold til sagsøgeren. Den anden omlægning er en følge af den anfægtede forfremmelse til en stilling, i meddelelsen om hvilken der ikke var henvist til Tysklands forening. Sagsøgerens påstand om, at ansættelsesmyndigheden har benyttet denne foranstaltning som middel til at forfremme R. B. på hans bekostning, støttes således ikke af objektive beviser.
- 79 Under disse omstændigheder må der erindres om, at et anbringende om magtfordrejning kun kan tages i betragtning, dersom sagsøgeren fremfører objektive, relevante og samstemmende indicier herfor (jf. Domstolens dom af 13.7.1989, sag 361/87 og sag 362/87, Caturla-Poch og De la Fuente mod Parlamentet, Sml. s. 2471, på s. 2489, og Rettens dom af 27.6.1991, sag T-156/89, Valverde Morcht mod Domstolen, Sml. II, s. 407, præmis 120). Det fremgår af de ovenfor anførte omstændigheder, at de af sagsøgeren fremførte indicier ikke opfylder disse krav. Det må således fastslås, at sagsøgeren ikke i tilstrækkelig grad har underbygget sit anbringende om magtfordrejning.
- 80 Det må ligeledes bemærkes, at om end der ved afslutningen af den skriftlige forhandling endnu kunne bestå tvivl om, hvilket formål ansættelsesmyndigheden forfulgte, da den traf den omtvistede afgørelse, har de af Rådet efter Rettens anmod-

ning fremlagte dokumenter vedrørende den procedure, der blev fulgt ved sammenligningen af ansøgerne, særlig de respektive bedømmelser, gjort det muligt for Retten at fastslå, at der ikke er grund til at nære disse tvivl.

- 81 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at anbringendet om magtfordrejning ligeledes må forkastes.

Begrundelsen for den anfægtede afgørelse

- 82 Under den skriftlige forhandling havde sagsøgeren alene anført den »lidet udførlige«
begrundelse for afgørelsen om afvisning af hans klage til støtte for sit anbringende om magtfordrejning. Først under retsmødet gjorde han yderligere gældende, at afgørelsen ikke var begrundet. På dette punkt havde Rådet allerede under den skriftlige forhandling under henvisning til Domstolens ovennævnte dom af 11. maj 1978, sag 34/77, Oslizlok, gjort gældende, at den skrivelse, hvorved sagsøgerens klage blev afvist, indeholder en tilstrækkelig begrundelse til opfyldelse af kravene ifølge EØF-Traktatens artikel 190.
- 83 Ifølge artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under de skriftlige forhandlinger. Det påhviler dog Retten af egen drift at påse, om Rådet har opfyldt sin pligt til at begrunde sin afgørelse (jf. Rettens dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463, og af 13.12.1990, sag T-115/89, Gonzalez Holguera mod Parlamentet, Sml. II, s. 831).
- 84 I den forbindelse skal der erindres om, at begrundelsen i skrivelsen af 14. november 1990, hvorved sagsøgerens klage afvistes, var tilstrækkelig ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2 (jf. præmis 73-76 ovenfor).

85 Subsidiært bemærker Retten, at den notits af 23. maj 1990, som sagsøgte fremlagde på Rettens anmodning efter afslutningen af den skriftlige forhandling, indeholder yderligere oplysninger med hensyn til begrundelsen, idet den bl.a. omtaler den vægt, der er lagt på ansøgernes kvalifikationer med hensyn til »management«. Sagsøgeren er under retsmødet blevet underrettet om beskaffenheden af de dokumenter, på grundlag af hvilke udvælgelsen er sket. Han har kunnet gøre sig bekendt med resultatet af Bedømmelsesudvalgets mundtlige beretning, hvori R. B. indstilledes til forfremmelse. Hans repræsentant har ligeledes haft adgang til den sidste bedømmelse af denne. Sagsøgeren havde således mulighed for at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den sammenligning, som ansættelsesmyndigheden havde foretaget, og uddybe sine anbringender i forbindelse hermed. Ligeledes har de oplysninger, som er givet af sagsøgte, gjort det muligt for Retten at kontrollere lovligheden af den anfægtede afgørelse i et omfang, der er foreneligt med det vide skøn, der tilkommer ansættelsesmyndigheden i forbindelse med forfremmelser.

86 Under disse omstændigheder må det fastslås, at en eventuel utilstrækkelighed ved begrundelsen for den anfægtede afgørelse nu under alle omstændigheder er uden betydning på grund af de redegørelser, som sagsøgte har givet under sagen, og ikke længere kan betragtes som tilsidesættelse af et væsentligt formkrav, der i sig selv kan bevirke annullation af afvisningen af sagsøgerens ansøgning (jf. f.eks. Domstolens dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio mod Kommissionen, Sml. s. 1399, på s. 1440).

Sagens omkostninger

87 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Ifølge samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger ved tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. Hver part bør således bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Lenaerts

Barrington

Kirschner

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. februar 1992.

H. Jung
Justitssekretær

K. Lenaerts
Afdelingsformand